

[Anders Poulsen]

førte, at fradragsretten ophørte for sagsomkostninger. Det er ikke rimeligt, at der er en sådan retssikkerhed på dette væsentlige område. Ombudsmanden omtaler bl. a., at det efter hans mening ikke er udelukket at fortolke statsskattelovens § 6 sådan, at der er fradragsret for de omhandlede sagsomkostninger, samt at det forekommer ham, at de rimelighedshensyn, der taler for fradragsretten, har ganske samme vægt efter ophævelse af fradragsretten for personlige skatter. Ombudsmanden udtaler også, at den manglende fradragsret for sagsomkostninger indebærer visse klare betænkeligheder ud fra et retssikkerhedshensyn. Ombudsmanden pointerer endelig, at fradragsretten ophørte uden lovgivningens medvirken.

Jeg må sige, at jeg anser det faktisk for givet, at den slags alvorsord fra folketingets ombudsmand må gøre indtryk på alle partier og vel ikke mindst på den ansvarlige minister. Jeg finder det derfor opsigtsvækkende, at ministeren ikke kan medvirke til at få retssikkerheden på dette område fjernet – eller med andre ord medvirke til at gennemføre lovforslaget her om fradragsret.

Jeg finder det faktisk også opsigtsvækkende, at ministeren ikke har tillagt det afgørende betydning, hvad statsskattedirektoratet har udtalt. Statsskattedirektoratet har udtalt, at det mener, denne fradragsret vil have en direkte administrativt lettende betydning, fordi ligningsmyndighederne så undgår at foretage et skøn imellem de fradragsberettigede og de ikke-fradragsberettigede andele af bistandsudgifter.

Direktoratet anfører endvidere en meget væsentlig ting, nemlig at en fradragsret i højere grad end den nuværende retstilstand vil være egnet til at sidestille lønmodtagere og selvstændige erhvervsdrivende for så vidt angår fradragsret for bistandsudgifter. Dette moment har ministeren tilsyneladende heller ikke tillagt nogen betydning.

Jeg finder det egentlig mærkeligt, at ministeren lader sine politiske – skulle vi sige partipolitiske – synspunkter og følelser gå forud for de saglige skatteretlige, juridiske synspunkter, som er kommet til udtryk fra folketingets ombudsmands side og fra statsskattedirektoratets side.

Ud over det anførte forekommer det naturligt ud fra et retssikkerhedssynspunkt, at der er fradragsret for udgifter i forbindelse

med skattesager, særlig når man henser til, at skattemyndighederne har det i deres magt at kræve deres afgørelse effektueret straks ved skattebetaling og henvise borgeren til at klage over ansættelsen. Når det endvidere er sådan, at de centrale myndigheders fortolkninger i mange tilfælde igennem de senere år er blevet underkendt ved domstolene, så synes jeg næsten, det forekommer helt nødvendigt med denne fradragsret.

Disse domstolsafgørelser spiller også i denne relation en temmelig stor betydning, og jeg kommer til at spørge ministeren direkte, om der i skatteministeriet findes en statistik over de domstolsafgørelser, der er truffet på skatteområdet i de senere år.

Hvis ikke vi har fradragsretten, synes jeg, det er rigtigt at sige, at man vel reelt først og fremmest afskærer lønmodtagere i tusindvis med de laveste lønindkomster fra at gå videre med en skattesag til en højere instans, eventuelt til domstolene, for at få deres ansættelser prøvet, idet en ikke-fradragsberettiget udgift til nødvendig sagkyndig bistand naturligvis vil veje forholdsmæssigt meget tungere i sådanne skatteyderes økonomi, ofte så tungt, at der ikke er mulighed for at afholde denne udgift, men i virkeligheden kun for at bøje nakken og acceptere skattevæsenets ansættelse – og det i øvrigt uanset, hvor urimelig den kan være.

Jeg vil godt knytte nogle få kommentarer til enkelte af de øvrige ordføreres bemærkninger heroppefra.

Hr. Thorndahl fra fremskridtspartiet undrede sig over, at f.eks. venstres tidligere skatteminister, Anders Andersen, ikke havde gjort noget ved dette problem. Det behøver hr. Thorndahl for så vidt ikke at undre sig over, for det er jo sådan, at folketingets ombudsmand først i begyndelsen af 1980 er kommet med disse klare udtalelser i den konkrete sag og dermed har sat dette skatteretlige problem på plads. Det er altså først sket i starten af 1980.

Hr. Bernhard Baunsgaard fra de radikale forstod jeg egentlig principielt støttede selve synspunkterne, der lå til grund for lovforslaget, men vidste ikke rigtig, hvordan han skulle støtte dem. Han var inde på en ændring af fradragsretten, sådan at der blev tale om lige støtte. Til opklaring af dette vil jeg godt spørge hr. Bernhard Baunsgaard: hvis fradragsretten bliver indrettet sådan, at det er et